Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (desiata komora)

z 8. mája 2025*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Sociálna politika – Práca na dobu určitú – Smernica 1999/70/ES – Rámcová dohoda o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP – Doložka 4 bod 1 – Zásada zákazu diskriminácie pracovníkov na dobu určitú – Pôsobnosť – Pojem „pracovnoprávna podmienka“ – Poľnohospodárski pracovníci na dobu určitú – Príspevky na sociálne zabezpečenie vypočítané na základe odmeny – Odmena poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú stanovená na základe odpracovaných hodín v rámci pracovného dňa – Odmena poľnohospodárskych pracovníkov na dobu neurčitú stanovená na základe paušálneho denného pracovného času“

V spojených veciach C-212/24, C-226/24 a C-227/24,

ktorej predmetom sú návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podané rozhodnutím Corte d’appello di Firenze (Odvolací súd Florencia, Taliansko) z 8. januára 2024 a doručené Súdnemu dvoru 19. a 26. marca 2024, ktoré súvisia s konaniami:

L. T. s.s. (C-212/24),

A. M. (C-226/24),

XXX (C-227/24)

proti

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

za účasti:

Agenzia delle entrate – Riscossione,

SÚDNY DVOR (desiata komora),

v zložení: predseda desiatej komory D. Gratsias, sudcovia E. Regan a B. Smulders (spravodajca),

generálny advokát: J. Richard de la Tour,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

* Jazyk konania: taliančina.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– L.T. s.s., A. M., XXX, v zastúpení: L. Giraldi a I. Pagni, avvocati,

– Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), v zastúpení: C. D'Aloisio, E. De Rose, E. A. Sciplino a A. Sgroi, avvocati,

– Európska komisia, v zastúpení: S. Delaude a D. Recchia, splnomocnené zástupkyne,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu doložky 4 bodu 1 rámcovej dohody o práci na dobu určitú, uzavretej 18. marca 1999 (ďalej len „rámcová dohoda"), ktorá je uvedená v prílohe k smernici Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP (Ú. v. ES L 175, 1999, s. 43; Mim. vyd. 05/003, s. 368).

2 Tieto návrhy boli podané v rámci troch sporov medzi L. T. s.s., A. M. a XXX na jednej strane a Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) [Národný inštitút sociálneho zabezpečenia (INPS), Taliansko] na druhej strane vo veci príspevkov na sociálne zabezpečenie, ktoré majú platiť podniky zamestnávajúce poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú.

Právny rámec

Právo Únie

3 Článok 1 smernice 1999/70 stanovuje:

„Účelom smernice je uviesť do účinnosti rámcovú dohodu o pracovných zmluvách na dobu určitú, ktorú 18. marca 1999 uzavreli všeobecné medzirezortné organizácie (ETUC, UNICE a CEEP), pripojenú v prílohe k tejto smernici."

4 Tretí odsek preambuly rámcovej dohody znie:

„Táto dohoda určuje všeobecné zásady a minimálne požiadavky v súvislosti s prácou na dobu určitú a uznáva, že pri ich uplatňovaní v konkrétnej situácii je potrebné zohľadňovať príslušné vnútroštátne, rezortné a sezónne podmienky. Ilustruje ochotu sociálnych partnerov vytvoriť všeobecný rámec na zabezpečenie rovnoprávneho postavenia zamestnancov na dobu určitú ich ochranou pred diskrimináciou a na to, aby sa pracovné zmluvy na dobu určitú využívali na princípe prijateľnom pre zamestnávateľov aj pracovníkov."

5 Doložka 1 rámcovej dohody, nazvaná „Účel“, stanovuje:

„Účelom tejto rámcovej dohody je:

a) zvýšiť kvalitu práce na dobu určitú zabezpečením uplatňovania zásady nediskriminácie;

b) vytvoriť rámec na zamedzovanie nezákonného počínania prameniaceho z využívania opakovaného uzatvárania pracovných zmlúv a pracovnoprávnych vzťahov na dobu určitú.“

6 V doložke 2 rámcovej dohody, nazvanej „Pôsobnosť“, sa v bode 1 uvádza:

„Táto dohoda sa vzťahuje na pracovníkov na dobu určitú, ktorí majú uzavretú pracovnú zmluvu alebo pracovnoprávny vzťah podľa zákona, kolektívnych dohôd alebo spôsobu, ktorý je zaužívaný v jednotlivých členských štátoch.“

7 Doložka 3 rámcovej dohody, nazvaná „Vymedzenia“, stanovuje:

„1. Na účely tejto dohody termín ‚pracovník na dobu určitú‘ sa vzťahuje na osobu, ktorá uzavrela pracovnú zmluvu alebo pracovnoprávny vzťah priamo so zamestnávateľom a ktorých koniec platnosti je vymedzený objektívnymi podmienkami, ako napríklad určitým dátumom, splnením určitej úlohy alebo určitou udalosťou.

2. Na účely tejto dohody termín ‚porovnateľný stály pracovník‘ sa vzťahuje na pracovníka, ktorý uzavrel pracovnú zmluvu alebo pracovnoprávny vzťah na dobu neurčitú v jednom a tom istom podniku, kde vykonáva stále rovnakú alebo podobnú prácu, resp. povolanie, pričom sa primerane zohľadňuje jeho kvalifikácia a odborná prax. V prípade, že v rovnakom podniku nepracuje porovnateľný stály pracovník, porovnáva sa na základe platnej kolektívnej dohody, alebo ak platná kolektívna dohoda neexistuje, tak v súlade s príslušným vnútroštátnym právom, kolektívnymi dohodami alebo podľa zaužívaného postupu.“

8 Podľa doložky 4 rámcovej dohody s názvom „Zásada nediskriminácie“:

„1. Pokiaľ ide o pracovnoprávne podmienky, pracovníci na dobu určitú nesmú byť voči porovnateľným stálym pracovníkom znevýhodňovaní len preto, že majú uzavretú pracovnú zmluvu alebo pracovnoprávny vzťah na dobu určitú, pokiaľ na odlišné [rozdielne – *neoficiálny preklad*] zaobchádzanie neexistujú objektívne dôvody.

2. V prípade potreby sa uplatňuje zásada *pro rata temporis*.

3. Opatrenia na uplatňovanie tohto článku určia členské štáty po porade so sociálnymi partnermi a/alebo sociálni partneri so zreteľom na právo spoločenstva a vnútroštátne právo, kolektívne dohody a zaužívané postupy.

…“

Talianske právo

9 V článku 1 ods. 1 decreto-legge nº 338 – Disposizioni urgenti in materia di evasione contributiva, di fiscalizzazione degli oneri sociali, di sgravi contributivi nel Mezzogiorno e di finanziamento dei patronati (zákonný dekrét č. 338 o naliehavých ustanoveniach v oblasti vyhýbania sa plateniu príspevkov na sociálne zabezpečenie, daňového režimu príspevkov na sociálne zabezpečenie, nižších príspevkov na sociálne zabezpečenie na juhu krajiny a financovania zamestnávateľských inštitútov) z 9. októbra 1989 (GURI č. 237 z 10. októbra 1989), v znení uplatniteľnom na spory vo veciach samých (ďalej len „zákonný dekrét č. 338/1989“), sa uvádza:

„Odmena, ktorá sa má vziať za základ pre výpočet príspevkov na sociálne zabezpečenie, nesmie byť nižšia ako suma odmeny stanovená zákonmi, inými právnymi predpismi, kolektívnymi zmluvami uzavretými odborovými organizáciami s najväčším zastúpením na vnútroštátnej úrovni alebo kolektívnymi alebo individuálnymi zmluvami, pokiaľ z nich vyplýva vyššia odmena, než je odmena stanovená kolektívnou zmluvou.“

10 Contratto collettivo nazionale di lavoro per gli operai agricoli e florovivaisti (Celoštátna kolektívna zmluva pre odvetvie poľnohospodárstva a pestovania kvetov) zo 6. júla 2006 (ďalej len „CCNT“) vymedzuje v článku 18 písm. a) poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú tak, že sú nimi „pracovníci, ktorí sú zamestnaní v individuálnom pracovnom pomere na dobu určitú, ako napríklad pracovníci, ktorí sú zamestnaní na vykonávanie krátkodobej práce alebo sezónnej alebo príležitostnej práce, alebo na pracovné fázy, alebo na zastupovanie neprítomných pracovníkov, ktorí majú právo na zachovanie zamestnania“.

11 Článok 30 ods. 1 CCNT stanovuje, že „pracovný čas je stanovený na 39 hodín týždenne, t. j. šesť a pol hodiny denne“, a v článku 40 ods. 1 CCNT sa uvádza, že „pracovník na dobu určitú má právo na odmenu za skutočne odpracované hodiny v rámci pracovného dňa“.

Spory vo veciach samých a prejudiciálne otázky

12 V decembri 2013 INPS okrem iného nariadil žalobkyniam vo veciach samých, aby mu zaplatili dodatočné príspevky na sociálne zabezpečenie nad rámec tých, ktoré už boli zaplatené za poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú, ktorých dané žalobkyne zamestnávali v rokoch 2006 a 2007. Podľa INPS tieto žalobkyne nesprávne vypočítali svoje príspevky na sociálne zabezpečenie, ktoré majú odvádzať za uvedených pracovníkov, keďže na účely tohto výpočtu vychádzali z hodín, ktoré títo pracovníci skutočne odpracovali, namiesto denného pracovného času v trvaní šesť a pol hodiny, tak ako je stanovený v článku 30 ods. 1 CCNT.

13 Žalobkyne vo veciach samých podali proti tomuto príkazu INPS žalobu na Tribunale di Grosseto (Všeobecný súd Grosseto, Taliansko), ktorý tejto žalobe vyhovel.

14 Proti rozsudku tohto súdu podal INPS odvolanie na Corte d’appello di Firenze (Odvolací súd Florencia, Taliansko). Tento posledný uvedený súd rozhodol, že žiadosti INPS o uskutočnenie platieb sú dôvodné, a to preto, že vzhľadom na zásadu zákazu diskriminácie medzi pracovníkmi na dobu neurčitú a pracovníkmi na dobu určitú a na článok 30 ods. 1 CCNT sa výška príspevkov na sociálne zabezpečenie, ktoré majú povinnosť odvádzať zamestnávatelia posledných uvedených pracovníkov, má vypočítať na základe odmeny stanovenej za pracovný čas šesť a pol hodiny, a nie na základe skutočne odpracovaných hodín.

15 Žalobkyne vo veciach samých podali kasačné opravné prostriedky na Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd, Taliansko), ktorý v prvom rade konštatoval, že na základe ustanovení článku 1 ods. 1 zákonného dekrétu č. 338/1989 v spojení s článkom 40 ods. 1 CCNT sa príspevky na sociálne zabezpečenie, ktoré majú odvádzať zamestnávatelia v odvetví poľnohospodárstva z odmien vyplácaných poľnohospodárskym pracovníkom na dobu určitú, majú vypočítať len na základe skutočne odpracovaných hodín, čo platí s výnimkou prípadu, že títo zamestnávatelia rozhodnú, že pri prerušení výkonu práce z dôvodu vyššej moci musia títo pracovníci musia zostať k dispozícii v mieste výkonu práce.

16 V tejto súvislosti Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd) pripomenul, že článok 30 ods. 1 CCNT, v ktorom sa uvádza, že pracovný čas je určený na 39 hodín týždenne, t. j. šesť a pol hodiny denne, stanovuje len maximálny týždenný a denný pracovný čas, pričom však nešpecifikuje minimálny pracovný čas. Z článku 40 ods. 1 CCNT, v ktorom sa stanovuje, že „pracovník na dobu určitú má právo na odmenu za skutočne odpracované hodiny v rámci pracovného dňa“, vyplýva pravidlo, ktoré je logicky nezlučiteľné s pojmom týždenný a denný pracovný čas, pretože odmena, ktorá sa má zaplatiť, nie je viazaná na všeobecne a abstraktne vopred stanovený a identifikovateľný pracovný čas. Toto ustanovenie, ktoré vychádza zo špecifík poľnohospodárskej práce na dobu určitú, je v súlade s pravidlom uvedeným v článku 16 ods. 1 písm. g) decreto legislativo n. 66. – Attuazione delle direttive 93/104/CE e 2000/34/CE concernenti taluni aspetti dell'organizzazione dell'orario di lavoro (legislatívny dekrét č. 66, ktorým sa vykonávajú smernice 93/104/ES a 2000/34/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času) z 8. apríla 2003 (GURI č. 87 zo 14. apríla 2003, riadna príloha č. 61), v ktorom sa na základe prebratia smernice Rady 93/104/ES z 23. novembra 1993 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (Ú. v. ES L 307, 1993, s. 18; Mim. vyd. 05/002, s. 197), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2000/34/ES z 22. júna 2000 (Ú. v. ES L 195, 2000, s. 41; Mim. vyd. 05/004, s. 27), uvádza, že poľnohospodárski pracovníci na dobu určitú sú vylúčení z pôsobnosti právnej úpravy týkajúcej sa bežného týždenného pracovného času.

17 V druhom rade, pokiaľ ide o výpočet sumy príspevkov na sociálne zabezpečenie, Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd) po prvé uvádza, že podľa článku 1 ods. 1 zákonného dekrétu č. 338/1989 odmena, ktorá má slúžiť ako základ pre tento výpočet, nemôže byť nižšia ako výška odmien stanovená zákonmi, inými právnymi predpismi a kolektívnymi zmluvami. Uvedený súd po druhé uvádza, že pokiaľ ide o poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú, pri ktorých sa príspevky na sociálne zabezpečenie počítajú na základe skutočne odpracovaných hodín, judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa zákazu diskriminácie pracovníkov na dobu určitú, zmieneného v doložke 4 bode 1 rámcovej dohody, nemôže slúžiť ako základ pre odvádzanie vyšších príspevkov na sociálne zabezpečenie za poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú, keďže vzťahy medzi INPS a zamestnávateľmi, čo sa týka príspevkov na sociálne zabezpečenie, nepatria do pôsobnosti práva Únie.

18 V dôsledku uvedeného Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd) zrušil rozsudok Corte d'appello di Firenze (Odvolací súd Florencia) a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

19 Corte d'appello di Firenze (Odvolací súd Florencia), ktorý je vnútroštátnym súdom, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, sa zamýšľa nad tým, či konštatovanie Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd), tak ako je uvedené v bode 15 tohto rozsudku a podľa ktorého sa príspevky na sociálne zabezpečenie, ktoré odvádzajú zamestnávatelia v odvetví poľnohospodárstva z odmien vyplácaných poľnohospodárskym pracovníkom na dobu určitú, majú počítať len na základe skutočne odpracovaných hodín, je v súlade s doložkou 4 bodom 1 rámcovej dohody.

20 V tejto súvislosti vnútroštátny súd v prvom rade konštatuje, že táto doložka sa vo veciach samých uplatňuje. Odvetvie poľnohospodárstva totiž nie je vylúčené z pôsobnosti smernice 1999/70 a medzi pracovnoprávne podmienky, na ktoré sa vzťahuje uvedená doložka, patria aj odmeny. Príspevky na sociálne zabezpečenie, o ktoré ide vo veciach samých, sú pritom naviazané na odmenu, ktorá sa vypláca poľnohospodárskym pracovníkom na dobu určitú, keďže po prvé sa vo vnútroštátnom právnom poriadku tieto príspevky odvádzajú z celkovej odmeny, ktorá sa vypláca týmto pracovníkom, a po druhé sa uvedenými príspevkami prispieva na vyplácanie dávok sociálneho zabezpečenia poskytovaných zo zamestnaneckých systémov sociálneho zabezpečenia. Pokiaľ ide o tento posledný uvedený aspekt, vnútroštátny súd uvádza, že výška uvedených dávok je úmerná dĺžke trvania pracovnoprávneho vzťahu a je naviazaná na výšku odmeny, keďže výška týchto príspevkov závisí od výšky tejto odmeny. Daný súd z uvedeného vyvodzuje, že poľnohospodársky pracovník na dobu určitú, ktorého odmena sa vypočítava len na základe skutočne odpracovaných hodín, bude mať nepochybne nárok na dávky v nižšej sume než poľnohospodársky pracovník na dobu neurčitú, ktorý má vždy zaručené, že mu bude vyplatená minimálna odmena stanovená kolektívnou zmluvou, a to bez ohľadu na skutočne odpracované hodiny.

21 Vnútroštátny súd sa ďalej domnieva, že konštatovanie Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd), tak ako je toto uvedené v bode 15 tohto rozsudku, môže porušovať doložku 4 bod 1 rámcovej dohody, keďže vedie k menej priaznivému zaobchádzaniu s poľnohospodárskymi pracovníkmi na dobu určitú v porovnaní so zaobchádzaním s poľnohospodárskymi pracovníkmi zamestnanými na dobu neurčitú, na ktoré neexistujú objektívne dôvody.

22 Vnútroštátny súd osobitne usudzuje, že poľnohospodárski pracovníci na dobu určitú a poľnohospodárski pracovníci na dobu neurčitú sa nachádzajú v porovnateľnej situácii, keďže vykonávajú rovnaké úlohy. Uvedené konštatovanie Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd) vedie k tomu, že sa s poľnohospodárskymi pracovníkmi na dobu určitú zaobchádza menej priaznivo ako s poľnohospodárskymi pracovníkmi na dobu neurčitú, ktorí pritom vykonávajú porovnateľnú prácu. Pokiaľ totiž ide o poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú, zamestnávateľ môže slobodne určiť dĺžku ich pracovného času, ako aj ich odmeny, a v dôsledku toho aj výšku príspevkov na sociálne zabezpečenie, ako aj výšku dávok sociálneho zabezpečenia, na ktoré môžu mať nárok. Naproti tomu sa poľnohospodárskym pracovníkom na dobu neurčitú zaručuje minimálna denná odmena, ktorá je založená na dennom pracovnom čase šesť a pol hodiny, a to bez ohľadu na skutočne odpracované hodiny. Príspevky na sociálne zabezpečenie odvádzané ich zamestnávateľmi, ako aj dávky sociálneho zabezpečenia, na ktoré by mohli mať nárok na základe týchto príspevkov, sú teda zaručené, keďže sú založené na tejto minimálnej dennej odmene.

23 Napokon sa vnútroštátny súd domnieva, že v prejednávanej veci neexistujú ani objektívne dôvody súvisiace s výkonom predmetnej práce, ani presné a konkrétne skutočnosti, ktorými by bolo možné odôvodniť potrebu rozdielneho zaobchádzania s pracovníkmi na dobu určitú v porovnaní s pracovníkmi na dobu neurčitú. Riziká špecifické pre poľnohospodársku činnosť, ktoré závisia od nepredvídateľných poveternostných podmienok, sa dotýkajú všetkých poľnohospodárskych pracovníkov bez ohľadu na to, či sú zamestnaní na dobu určitú alebo na dobu neurčitú.

24 Za týchto okolností Corte d'appello di Firenze (Odvolací súd Florencia) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky, ktoré majú v spojených veciach C-212/24, C-226/24 a C-227/24 rovnaké znenie:

„1. Má sa doložka 4 bod 1 rámcovej dohody vykladať v tom zmysle, že bráni ustanoveniu vnútroštátnej kolektívnej zmluvy, ako je pravidlo uvedené v článku 40 [CCNT], tak ako ho pre vnútroštátny súd záväzne vyložil Corte [suprema] di Cassazione (Najvyšší kasačný súd), ktoré poľnohospodárskym pracovníkom na dobu určitú priznáva právo na odmenu za skutočne odpracované hodiny v rámci pracovného dňa, na rozdiel od článku 30 CCNL, ktorý poľnohospodárskym pracovníkom na dobu neurčitú priznáva právo na odmenu za pracovný deň v trvaní 6,5 hod.?

2. V prípade kladnej odpovede na predchádzajúcu otázku má sa doložka 4 bod 1 rámcovej dohody vykladať v tom zmysle, že pracovnoprávne podmienky zahŕňajú aj stanovenie výšky povinného príspevku na sociálne zabezpečenie, ktorý sa odvádza v rámci zamestnaneckého systému sociálneho zabezpečenia za poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú, v dôsledku čoho by sa výška tohto príspevku mala určiť na základe rovnakého kritéria, aké je stanovené pre poľnohospodárskych pracovníkov na dobu neurčitú, t. j. na základe denného pracovného času vyplývajúceho z [CCNT], a nie na základe skutočne odpracovaných hodín?“

O prejudiciálnych otázkach

O prípustnosti

25 V prvom rade žalobkyne vo veci samej usudzujú, že prejudiciálne otázky sú neprípustné z dôvodu, že INPS sa ako inštitúcia štátu nemôže odvolávať na ustanovenie smernice, ktoré má vo vzťahu k nim priamy účinok.

26 V tejto súvislosti treba predovšetkým pripomenúť, že v rámci spolupráce medzi Súdnym dvorom a vnútroštátnymi súdmi zakotvenej v článku 267 ZFEÚ v zásade prináleží výlučne vnútroštátnemu súdu, ktorému bol spor predložený a ktorý musí niesť zodpovednosť za následné súdne rozhodnutie, aby s prihliadnutím na osobitosti veci posúdil tak nevyhnutnosť prejudiciálneho rozhodnutia na to, aby mohol vydať svoj rozsudok, ako aj relevantnosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru. Preto pokiaľ sa predložené otázky týkajú výkladu práva Únie, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. októbra 2024, FA.RO. di YK & C., C-16/23, EU:C:2024:886, bod 33, ako aj citovanú judikatúru).

27 Z toho vyplýva, že pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor môže odmietnuť rozhodnúť o prejudiciálnej otázke položenej vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že výklad právnej normy Únie nijako nesúvisí s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, ak ide o hypotetický problém, alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi nevyhnutnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené (rozsudok zo 17. októbra 2024, FA.RO. di YK & C., C-16/23, EU:C:2024:886, bod 34, ako aj citovaná judikatúra).

28 Ďalej z článku 288 tretieho odseku ZFEÚ vyplýva, že záväzná povaha smernice, na ktorej je založená možnosť odvolávať sa na ňu, existuje iba vo vzťahu ku „každému členskému štátu, ktorému je smernica určená“. Podľa ustálenej judikatúry z toho vyplýva, že smernica sama osebe

nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, a teda sa voči takejto osobe nemožno na ňu ako takú odvolávať na vnútroštátnom súde (rozsudok z 22. decembra 2022, Sambre & Biesme a Commune de Farciennes, C-383/21 a C-384/21, EU:C:2022:1022, bod 36, ako aj citovaná judikatúra).

29 Súdny dvor však taktiež opakovane rozhodol, že zo smernice vyplývajúca povinnosť členských štátov dosiahnuť výsledok stanovený touto smernicou, ako aj povinnosť týchto členských štátov prijať všetky potrebné opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy na zabezpečenie plnenia tejto povinnosti, sa vzťahuje na všetky orgány členských štátov vrátane súdnych orgánov v rozsahu ich právomocí. Pri uplatňovaní vnútroštátneho práva sú teda vnútroštátne súdy, ktoré majú podať jeho výklad, predovšetkým povinné zohľadniť všetky predpisy tohto práva a uplatniť výkladové metódy, ktoré toto právo uznáva, s cieľom vykladať ho v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu predmetnej smernice, aby dosiahli ňou stanovený výsledok a prispôsobili sa tak článku 288 tretiemu odseku ZFEÚ [rozsudok z 1. októbra 2020, A (Reklama a online predaj liekov), C-649/18, EU:C:2020:764, body 38 a 39, ako aj citovaná judikatúra]. Požiadavka konformného výkladu zahŕňa okrem iného povinnosť vnútroštátnych súdov prípadne zmeniť ustálenú judikatúru, pokiaľ táto vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice. V dôsledku toho nemôže vnútroštátny súd platne konštatovať, že nemá možnosť vykladať vnútroštátne ustanovenie v súlade s právom Únie, len z toho dôvodu, že toto ustanovenie bolo sústavne vykladané v zmysle, ktorý nie je zlučiteľný s týmto právom (rozsudok z 15. októbra 2024, KUBERA, C-144/23, EU:C:2024:881, bod 52 a citovaná judikatúra).

30 Súdny dvor má teda v rámci návrhu na začatie prejudiciálneho konania právomoc rozhodovať o výklade ustanovení práva Únie bez ohľadu na to, či majú alebo nemajú priamy účinok na účastníkov sporu vo veci samej [rozsudok zo 14. októbra 2020, KG (Nadväzujúce pridelenia v rámci dočasnej agentúrnej práce), C-681/18, EU:C:2020:823, bod 36 a citovaná judikatúra].

31 Skutočnosť, že smernica 1999/70 nemôže sama osebe ukladať povinnosti žalobkyniam vo veciach samých, preto nemôže mať za následok neprípustnosť prejudiciálnych otázok.

32 V druhom rade žalobkyne vo veciach samých tvrdia, že prejudiciálne otázky sú neprípustné, keďže sa stali hypotetickými z dôvodu rozhodnutia Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd) uvedeného v bode 18 tohto rozsudku. V nadväznosti na toto rozhodnutie totiž vnútroštátny súd už podľa ich názoru nemá rozhodovať o existencii rozdielneho zaobchádzania medzi poľnohospodárskymi pracovníkmi na dobu určitú a poľnohospodárskymi pracovníkmi na dobu neurčitú, ale má rozhodnúť len o otázke, či sa pri výpočte príspevkov na sociálne zabezpečenie, ktoré sa odvádzajú za poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú, majú zohľadniť dodatočné hodiny práce.

33 Z informácií vnútroštátneho súdu zhrnutých v bodoch 19 až 23 tohto rozsudku pritom vyplýva, že tento súd sa domnieva, že má rozhodnúť o existencii rozdielneho zaobchádzania medzi poľnohospodárskymi pracovníkmi na dobu určitú a poľnohospodárskymi pracovníkmi na dobu neurčitú, a že je tak potrebné podať na Súdny dvor tieto návrhy na začatie prejudiciálneho konania. Vzhľadom na judikatúru uvedenú v bodoch 26 a 27 tohto rozsudku Súdnemu dvoru neprináleží spochybniť toto posúdenie vnútroštátneho súdu, pokiaľ ide o predmet sporov, o ktorom sa má rozhodnúť.

34 Z uvedeného vyplýva, že argumentácia žalobkýň vo veciach samých, zhrnutá v bode 32 tohto rozsudku, nemôže byť dôvodom na neprípustnosť prejudiciálnych otázok.

35 V treťom rade žalobkyne vo veciach samých usudzujú, že prvá otázka je hypotetická, a teda neprípustná, keďže spory vo veciach samých sa netýkajú odmeny poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú, ale príspevkov na sociálne zabezpečenie, ktoré odvádzajú zamestnávatelia týchto pracovníkov.

36 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa vnútroštátneho súdu sa príspevky na sociálne zabezpečenie, ktoré sú predmetom sporov vo veciach samých, vypočítavajú na základe tejto odmeny, a preto môžu spadať pod pojem pracovnoprávne podmienky, ktorých sa týka doložka 4 bod 1 rámcovej dohody. V dôsledku uvedeného prvá prejudiciálna otázka nie je hypotetická, keďže odpoveď na túto otázku predstavuje nevyhnutný predpoklad odpovede na druhú otázku, ktorá je v zmysle jej znenia položená len pre prípad kladnej odpovede na prvú otázku.

37 Z uvedeného vyplýva, že prejudiciálne otázky sú prípustné.

O veci samej

38 Svojimi otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa doložka 4 bod 1 rámcovej dohody má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako ju vykladá najvyšší vnútroštátny súd, podľa ktorej sa príspevky na sociálne zabezpečenie, ktoré odvádzajú zamestnávatelia zamestnávajúci poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú, vypočítavajú na základe odmeny vyplácanej týmto pracovníkom za hodiny práce, ktoré skutočne odpracovali v rámci pracovného dňa, zatiaľ čo príspevky na sociálne zabezpečenie, ktoré odvádzajú zamestnávatelia zamestnávajúci poľnohospodárskych pracovníkov na dobu neurčitú, sa vypočítavajú na základe odmeny stanovenej za denný pracovný čas v rozsahu počtu hodín vopred stanoveného vnútroštátnym právom.

39 S cieľom poskytnúť odpovede na tieto otázky treba v prvom rade pripomenúť, že podľa doložky 1 rámcovej dohody je účelom tejto rámcovej dohody zvýšiť kvalitu práce na dobu určitú zabezpečením uplatňovania zásady nediskriminácie a vytvoriť rámec na zamedzovanie nezákonného počínania prameniaceho z využívania opakovaného uzatvárania pracovných zmlúv a pracovnoprávnych vzťahov na dobu určitú.

40 Súdny dvor z uvedeného vyvodil, že účelom rámcovej dohody, konkrétne jej doložky 4, je zabezpečenie uplatňovania uvedenej zásady vo vzťahu k pracovníkom na dobu určitú, aby sa zabránilo tomu, že zamestnávateľ bude pracovnoprávny vzťah takejto povahy využívať na to, aby týmto pracovníkom odopieral práva, ktoré sa priznávajú pracovníkom zamestnaným na dobu neurčitú (rozsudok z 30. novembra 2023, Ministero dell'Istruzione a INPS, C-270/22, EU:C:2023:933, bod 50, ako aj citovaná judikatúra).

41 Doložka 4 rámcovej dohody, ktorá má priamy účinok, tak vo svojom bode 1 v súvislosti s pracovnoprávnymi podmienkami stanovuje zákaz toho, aby sa s pracovníkmi na dobu určitú zaobchádzalo menej priaznivo oproti porovnateľným pracovníkom na dobu neurčitú len preto, že pracujú na dobu určitú, pokiaľ na rozdielne zaobchádzanie neexistujú „objektívne dôvody“ (rozsudok z 30. novembra 2023, Ministero dell'Istruzione a INPS, C-270/22, EU:C:2023:933, bod 52, ako aj citovaná judikatúra).

42 V druhom rade, pokiaľ ide o pôsobnosť tejto doložky, z doložky 2 bodu 1 rámcovej dohody po prvé vyplýva, že sa vzťahuje na pracovníkov na dobu určitú, ktorí majú uzavretú pracovnú zmluvu alebo pracovnoprávny vzťah predovšetkým podľa zákona alebo kolektívnych dohôd platných v jednotlivých členských štátoch.

43 V prejednávanej veci sa pracovnoprávny vzťah poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú, o ktorých ide vo veci samej, spravuje talianskou právnou úpravou v oblasti zamestnávania, ako aj CCNT, a preto patrí do pôsobnosti rámcovej dohody.

44 Po druhé z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že rozhodujúcim kritériom na určenie toho, či opatrenie spadá pod pojem „pracovnoprávne podmienky“ v zmysle doložky 4 bodu 1 rámcovej dohody, je práve kritérium zamestnania, t. j. pracovnoprávneho vzťahu založeného medzi pracovníkom a jeho zamestnávateľom (rozsudok z 20. júna 2019, Ustariz Aróstegui, C-72/18, EU:C:2019:516, bod 25 a citovaná judikatúra).

45 Podľa judikatúry sa pritom tento pojem má vykladať v tom zmysle, že zahŕňa podmienky týkajúce sa odmeňovania. Súdny dvor osobitne konštatoval, že pri určovaní tak zložiek tvoriacich odmenu, ako aj výšky týchto zložiek, musia príslušné vnútroštátne orgány uplatniť na pracovníkov na dobu určitú zásadu nediskriminácie, ako je zakotvená v doložke 4 rámcovej dohody (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. apríla 2008, Impact, C-268/06, EU:C:2008:223, body 130 a 134).

46 V dôsledku toho pod pojem „odmena“, a teda aj „pracovnoprávne podmienky“ v zmysle doložky 4 rámcovej dohody patria dôchodky, ktoré závisia od pracovnoprávneho vzťahu medzi zamestnancom a zamestnávateľom, s výnimkou tých, ktoré vyplývajú zo zákonného systému financovania, do ktorého prispievajú pracovníci, zamestnávatelia a prípadne orgány verejnej moci v miere, ktorá závisí skôr od hľadísk sociálnej politiky ako od takéhoto pracovnoprávneho vzťahu [pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. apríla 2008, Impact, C-268/06, EU:C:2008:223, bod 131 a citovanú judikatúru, ako aj zo 7. apríla 2022, Ministero della Giustizia a i. (Postavenie talianskych zmierovacích sudcov), C-236/20, EU:C:2022:263, bod 36]. Platí teda, že dôchodok, ktorý sa týka len osobitnej kategórie pracovníkov, vypláca sa z dôvodu pracovnoprávneho vzťahu medzi nimi a ich bývalým zamestnávateľom, je priamo závislý od odpracovaného času a jeho výška sa vypočítava na základe posledného platu, môže spadať do uvedenej doložky 4 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. júna 2010, Bruno a i., C-395/08 a C-396/08, EU:C:2010:329, body 46 a 47).

47 V prejednávanej veci prináleží vnútroštátnemu súdu, aby určil, či sa príspevkami, o ktoré ide vo veciach samých, prispieva na výplatu dávok sociálneho zabezpečenia poskytovaných zo zamestnaneckého systému sociálneho zabezpečenia alebo zákonného systému sociálneho zabezpečenia. Skutočnosť, že príspevky, o ktoré ide vo veciach samých, musia zamestnávatelia uhrádzať INPS, a nie poľnohospodárskym pracovníkom, o ktorých ide vo veciach samých, nie je v tejto súvislosti rozhodujúca (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. júna 2010, Bruno a i., C-395/08 a C-396/08, EU:C:2010:329, bod 50). Ak sa preukáže, že dávky sociálneho zabezpečenia financované z príspevkov, o ktoré ide vo veciach samých, sa týkajú len poľnohospodárskych pracovníkov alebo kategórie pracovníkov, do ktorej títo pracovníci patria, že tieto dávky priamo závisia od týchto príspevkov a uvedené príspevky sa vypočítavajú na základe odmeny vyplácanej poľnohospodárskym pracovníkom, o ktorých ide vo veci samej, za prácu vykonanú u ich zamestnávateľa, treba konštatovať, že tieto príspevky môžu spadať pod „pracovnoprávne podmienky“ v zmysle uvedenej doložky.

48 V treťom rade, pokiaľ ide o uplatnenie doložky 4 bodu 1 rámcovej dohody na pracovnoprávne podmienky pracovníkov na dobu určitú, treba pripomenúť, že táto doložka je osobitným vyjadrením zásady nediskriminácie, ktorá vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rozdielne a aby sa s rozdielnymi situáciami nezaobchádzalo rovnako, pokiaľ na takéto zaobchádzanie neexistujú objektívne dôvody (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. júna 2019, Ustariz Aróstegui, C-72/18, EU:C:2019:516, bod 28 a citovanú judikatúru).

49 Na to, aby sa pracovníci na dobu určitú mohli dovolávať uplatnenia doložky 4 bodu 1 rámcovej dohody, pokiaľ ide o ich pracovnoprávne podmienky, treba v prvom rade posúdiť, či sú títo pracovníci znevýhodňovaní voči pracovníkom na dobu neurčitú a či sa uvedení pracovníci nachádzajú v situácii porovnateľnej so situáciou pracovníkov na dobu neurčitú. Pokiaľ ide o posúdenie porovnateľnosti situácií, doložka 3 bod 2 rámcovej dohody vymedzuje „porovnateľného stáleho pracovníka“ ako pracovníka, ktorý uzavrel pracovnú zmluvu alebo pracovnoprávny vzťah na dobu neurčitú v jednom a tom istom podniku, kde vykonáva stále rovnakú alebo podobnú prácu, resp. povolanie, pričom sa primerane zohľadňuje jeho kvalifikácia a odborná prax. Na posúdenie toho, či zamestnanci vykonávajú rovnakú alebo podobnú prácu v zmysle rámcovej dohody, treba v súlade s doložkou 3 bodom 2 a doložkou 4 bodom 1 rámcovej dohody preskúmať, či vzhľadom na všetky okolnosti, akými sú povaha práce, podmienky vzdelávania a pracovnoprávne podmienky, možno týchto zamestnancov považovať za nachádzajúcich sa v porovnateľnej situácii (uznesenie z 9. februára 2017, Rodrigo Sanz, C-443/16, EU:C:2017:109, bod 38 a citovaná judikatúra).

50 Pokiaľ ide o existenciu menej priaznivého zaobchádzania, v prejednávanej veci sa s výhradou overenia zo strany vnútroštátneho súdu zdá, že existuje rozdielne zaobchádzanie medzi poľnohospodárskymi pracovníkmi na dobu neurčitú a poľnohospodárskymi pracovníkmi na dobu určitú, a to v neprospech týchto druhých uvedených pracovníkov.

51 Pokiaľ totiž ide o poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú, príspevky na sociálne zabezpečenie, ktoré odvádzajú ich zamestnávatelia, sa zrejme vypočítavajú podľa článku 1 zákonného dekrétu č. 338/1989 v spojení s článkom 40 ods. 1 CCNT na základe odmeny vyplácanej za hodiny, ktoré skutočne odpracovali v rámci pracovného dňa, zatiaľ čo vo vzťahu k poľnohospodárskym pracovníkom na dobu neurčitú sa tieto príspevky zrejme vypočítavajú podľa uvedeného článku 1 zákonného dekrétu v spojení s článkom 30 ods. 1 CCNT na základe odmeny stanovenej za denný pracovný čas v trvaní šesť a pol hodiny. Zdá sa teda, že odmena, a v dôsledku toho aj príspevky na sociálne zabezpečenie za týchto posledných uvedených pracovníkov sa vypočítavajú na základe denného pracovného času stanoveného paušálne, t. j. všeobecne a abstraktne, a nie v závislosti od hodín, ktoré títo pracovníci skutočne odpracovali, ako je to v prípade pracovníkov na dobu určitú. Je teda možné, že v prípade poľnohospodárskych pracovníkov na dobu neurčitú by sa príspevky na sociálne zabezpečenie odvádzali za hodiny práce, ktoré neboli odpracované, zatiaľ čo v prípade poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú je táto možnosť vylúčená.

52 Pokiaľ ide o existenciu menej priaznivého zaobchádzania s poľnohospodárskymi pracovníkmi na dobu určitú, toto posúdenie nie je vyvrátené tvrdeniami žalobkýň vo veciach samých, založenými na uplatnení zásady *pro rata temporis*. Doložka 4 bod 2 rámcovej dohody síce stanovuje, že táto zásada sa uplatňuje „v prípade potreby“, ale Súdny dvor rozhodol, že v tejto doložke sa iba zdôrazňuje jeden z dôsledkov, ktoré prípadne – podliehajúc prípadnému súdnemu preskúmaniu – môžu byť spojené s uplatnením zásady nediskriminácie v prospech pracovníkov na dobu určitú, pričom tým nie je dotknutý samotný obsah tejto zásady (rozsudok z 15. apríla 2008, Impact, C-268/06, EU:C:2008:223, bod 65).

53 Zásada *pro rata temporis* však v prejednávanej veci nemôže odôvodniť to, aby sa v prípade poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú uplatňovali odlišné metódy stanovenia počtu hodín, z ktorých sa má vychádzať pri výpočte odmeny a príspevkov do zamestnaneckého systému sociálneho zabezpečenia, než v prípade poľnohospodárskych pracovníkov na dobu neurčitú, pričom ide o metódy, ktoré sú v prípade prvých uvedených pracovníkov založené na skutočne odpracovaných hodinách a v prípade druhých uvedených pracovníkov na paušálne stanovenom

počte hodín práce. Tieto odlišné referenčné časové údaje na účely výpočtu odmeny a príspevkov do zamestnaneckého systému sociálneho zabezpečenia totiž nie sú dôsledkom uplatnenia zásady zákazu diskriminácie a dochádza nimi k znevýhodneniu poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú.

54 Okrem toho, pokiaľ ide o porovnateľnosť predmetných situácií, vzhľadom na skutočnosti uvedené v spise, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, sa zdá, že poľnohospodárski pracovníci na dobu neurčitú a poľnohospodárski pracovníci na dobu určitú sa nachádzajú v porovnateľnej situácii. Konkrétne skutočnosť, že článok 18 písm. a) CCNT vymedzuje týchto posledných uvedených pracovníkov ako pracovníkov, ktorí sú zamestnaní okrem iného „na zastupovanie neprítomných pracovníkov, ktorí majú právo na zachovanie zamestnania“, naznačuje, že poľnohospodárski pracovníci na dobu určitú a poľnohospodárski pracovníci na dobu neurčitú vykonávajú rovnakú alebo podobnú prácu. Potvrdenie tohto posúdenia však prináleží vnútroštátnemu súdu, s prihliadnutím na všetky relevantné faktory, tak ako sú uvedené v bode 49 tohto rozsudku.

55 Pokiaľ sú pritom v prejednávanej veci splnené podmienky, ktoré sú uvedené v bode 49 tohto rozsudku, treba v druhom rade posúdiť, či na menej priaznivé zaobchádzanie s poľnohospodárskymi pracovníkmi na dobu určitú v porovnaní s poľnohospodárskymi pracovníkmi na dobu neurčitú existujú „objektívne dôvody“, tak ako sa uvádza v doložke 4 bode 1 rámcovej dohody.

56 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že pojem „objektívne dôvody“ vyžaduje, aby konštatované rozdielne zaobchádzanie odôvodňovala existencia presných a konkrétnych skutočností charakterizujúcich konkrétne pracovnoprávne podmienky v osobitnom kontexte, do ktorého patrí, a na základe objektívnych a transparentných kritérií, a to na účely overenia, či táto nerovnosť zodpovedá skutočnej potrebe, či je spôsobilá dosiahnuť sledovaný cieľ a či je na tento účel nevyhnutná. Uvedené skutočnosti môžu vyplývať najmä z osobitnej povahy úloh, na ktorých plnenie boli zmluvy na dobu určitú uzavreté, a z charakteristických vlastností vnútorne spätých s týmito úlohami, prípadne zo sledovania legitímneho cieľa sociálnej politiky členského štátu (uznesenie z 9. februára 2017, Rodrigo Sanz, C-443/16, EU:C:2017:109, bod 45 a citovaná judikatúra).

57 „Objektívny dôvod“ v zmysle doložky 4 bodu 1 rámcovej dohody, ktorého existencia by mohla odôvodniť rozdielne zaobchádzanie medzi pracovníkmi na dobu určitú a pracovníkmi na dobu neurčitú, neexistuje len na základe tej skutočnosti, že je toto rozdielne zaobchádzanie stanovené vo všeobecnej a abstraktnej vnútroštátnej norme, akou je zákon alebo kolektívna zmluva [rozsudok zo 7. apríla 2022, Ministero della Giustizia a i. (Postavenie talianskych zmierovacích sudcov), C-236/20, EU:C:2022:263, bod 40, ako aj uznesenie z 9. februára 2017, Rodrigo Sanz, C-443/16, EU:C:2017:109, bod 42 a citovaná judikatúra].

58 Navyše platí, že pokiaľ ide o pracovnoprávne podmienky, rozdielne zaobchádzanie medzi pracovníkmi na dobu určitú a pracovníkmi na dobu neurčitú nemožno odôvodniť na základe kritéria, ktoré sa všeobecne a abstraktne vzťahuje na samotnú dĺžku pracovného pomeru. Keby sa pripustilo, že samotná dočasná povaha pracovného pomeru by stačila na odôvodnenie takého rozdielu, ciele smernice 1999/70 a rámcovej dohody by boli zbavené svojej podstaty. Namiesto zlepšenia podmienok práce na dobu určitú a podpory rovnosti zaobchádzania, o ktoré sa snaží jednak smernica 1999/70 a jednak rámcová dohoda, by použitie takého kritéria viedlo k zakonzervovaniu nepriaznivého postavenia pracovníkov na dobu určitú (uznesenie z 9. februára 2017, Rodrigo Sanz, C-443/16, EU:C:2017:109, bod 44 a citovaná judikatúra).

59 V prejednávanej veci žalobkyne vo veci samej uviedli ako objektívne dôvody odôvodňujúce rozdielne zaobchádzanie s poľnohospodárskymi pracovníkmi na dobu určitú v porovnaní s poľnohospodárskymi pracovníkmi na dobu neurčitú tú skutočnosť, že tak ako vyplýva z článku 18 písm. a) CCNT, prví uvedení pracovníci sú zamestnaní na vykonávanie krátkodobej práce, sezónnej alebo príležitostnej práce, na pracovné fázy, alebo na zastupovanie neprítomných pracovníkov. Dôvody, pre ktoré sú títo pracovníci zamestnaní na dobu určitú a ktoré sú spojené s osobitosťami poľnohospodárskej práce, teda odôvodňujú to, že títo pracovníci nemusia byť zamestnávateľovi nevyhnutne k dispozícii šesť a pol hodiny denne alebo 39 hodín týždenne. Toto posúdenie je v súlade s tretím odsekom preambuly rámcovej dohody, podľa ktorého rámcová dohoda určuje všeobecné zásady a minimálne požiadavky v súvislosti s prácou na dobu určitú a uznáva, že pri ich uplatňovaní v konkrétnej situácii je potrebné zohľadňovať príslušné vnútroštátne, rezortné a sezónne podmienky. V Taliansku je pritom 90 % pracovníkov v poľnohospodárstve zamestnaných na dobu určitú, a to vzhľadom na dočasný a nesúvislý charakter úloh, ktoré sa majú vykonávať v poľnohospodárskom odvetví.

60 Vzhľadom na judikatúru citovanú v bodoch 57 a 58 tohto rozsudku však treba konštatovať, že tieto dôvody nepredstavujú objektívne dôvody, ktoré by umožňovali rozdielne zaobchádzanie s dotknutými poľnohospodárskymi pracovníkmi, keďže sú založené len na samotnej dobe, na ktorú je uzatvorený pracovnoprávny vzťah. Žalobkyne síce tvrdia, že existujú faktory odôvodňujúce to, že pracovníci na dobu určitú nemusia byť zamestnávateľovi nevyhnutne k dispozícii šesť a pol hodiny denne alebo 39 hodín týždenne, a v dôsledku toho sa príspevky na sociálne zabezpečenie odvádzajú len za počet hodín, ktoré skutočne odpracovali v rámci pracovného dňa, no takéto tvrdenia na druhej strane nevysvetľujú, prečo v prípade pracovníkov na dobu neurčitú, ktorí vykonávajú rovnakú alebo obdobnú prácu ako pracovník na dobu určitú, je pracovný čas povinne stanovený na 39 hodín týždenne, v dôsledku čoho sa príspevky na sociálne zabezpečenie zodpovedajúce šesť a pol hodine práce za deň musia odvádzať bez ohľadu na počet skutočne odpracovaných hodín v rámci jedného dňa.

61 Vzhľadom na neexistenciu objektívnych dôvodov treba konštatovať, že doložka 4 ods. 1 rámcovej dohody bráni rozdielnemu zaobchádzaniu medzi poľnohospodárskymi pracovníkmi na dobu určitú a poľnohospodárskymi pracovníkmi na dobu neurčitú, o ktorých ide vo veciach samých, pokiaľ ide o odmeny a príspevky do zamestnaneckého systému sociálneho zabezpečenia, ktoré sa vypočítavajú na základe tejto odmeny.

62 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody treba na položené otázky odpovedať tak, že doložka 4 bod 1 rámcovej dohody sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako ju vykladá najvyšší vnútroštátny súd, podľa ktorej sa príspevky na sociálne zabezpečenie, ktoré odvádzajú zamestnávatelia zamestnávajúci poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú na účely financovania dávok zo zamestnaneckého systému sociálneho zabezpečenia, vypočítavajú na základe odmeny vyplácanej týmto pracovníkom za hodiny práce, ktoré skutočne odpracovali v rámci pracovného dňa, zatiaľ čo príspevky na sociálne zabezpečenie, ktoré odvádzajú zamestnávatelia zamestnávajúci poľnohospodárskych pracovníkov na dobu neurčitú, sa vypočítavajú na základe odmeny stanovenej za paušálny denný pracovný čas, tak ako ho upravuje vnútroštátne právo, bez ohľadu na skutočne odpracované hodiny.

O trovách

63 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (desiata komora) rozhodol takto:

Doložka 4 bod 1 rámcovej dohody o práci na dobu určitú, uzavretej 18. marca 1999, ktorá je uvedená v prílohe k smernici Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP,

sa má vykladať v tom zmysle, že:

bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako ju vykladá najvyšší vnútroštátny súd, podľa ktorej sa príspevky na sociálne zabezpečenie, ktoré odvádzajú zamestnávatelia zamestnávajúci poľnohospodárskych pracovníkov na dobu určitú na účely financovania dávok zo zamestnaneckého systému sociálneho zabezpečenia, vypočítavajú na základe odmeny vyplácanej týmto pracovníkom za hodiny práce, ktoré skutočne odpracovali v rámci pracovného dňa, zatiaľ čo príspevky na sociálne zabezpečenie, ktoré odvádzajú zamestnávatelia zamestnávajúci poľnohospodárskych pracovníkov na dobu neurčitú, sa vypočítavajú na základe odmeny stanovenej za paušálny denný pracovný čas, tak ako ho upravuje vnútroštátne právo, bez ohľadu na skutočne odpracované hodiny.

Podpisy